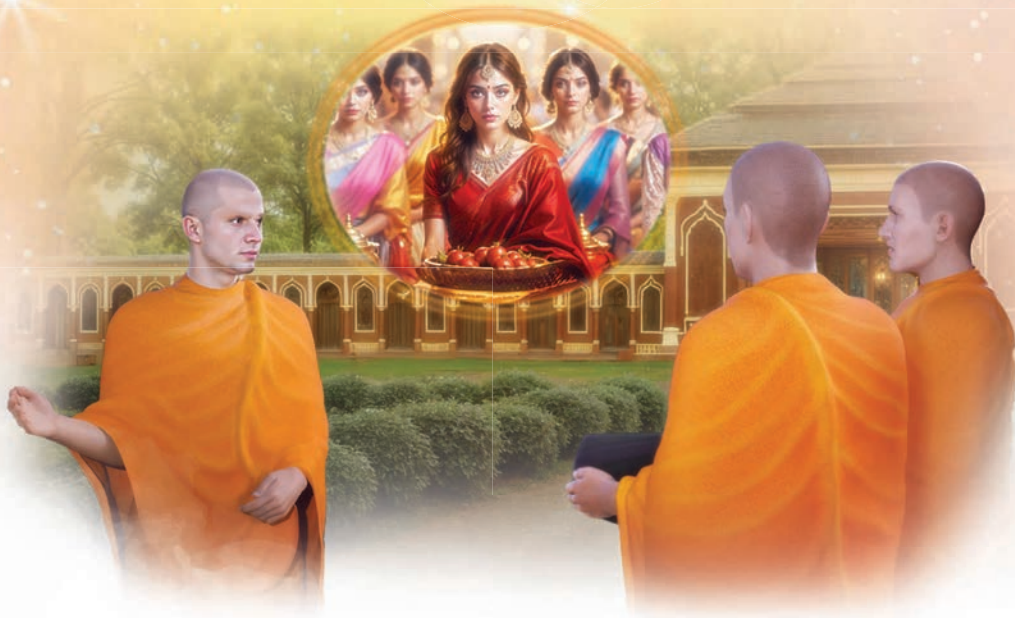

ภิกษุผู้ไม่สำรวจมอิทธิย

อยู่มาวันหนึ่ง ภิกษุรูปหนึ่งฉันภัตตาหารในเรือนของนางแล้ว ได้ไปยังวิหารอีกแห่งหนึ่งไกลออกไปประมาณ ๓ โยชน์ ภิกษุในที่นั้นได้ถามท่านในเวลาเย็นว่า “ผู้มีอายุ วันนี้ท่านไปรับภัตตาหารที่ไหนมา”

ภิกษุผู้มาเยือน “ผมไปฉันภัตตาหารที่เรือนของนางสิริมา”

ภิกษุในที่นั้น “ท่านผู้มีอายุ ภัตตาหารของนางเป็นอย่างไรน่าฉันไหม”
ภิกษุคุยกันไปตามประสาภิกษุปุถุชน

ภิกษุผู้มาเยือน “ผมไม่สามารถพรรณนาภัตตาหารของนางได้ นางถวายประณีตเหลือเกิน แต่การได้เห็นนางนั้นแหละวิเศษยิ่งกว่าอาหารของนางเสียอีก เพราะนางสวยงามมาก”

แล้วภิกษุรูปนั้นก็พรรณนาความงามของนางสิริมาให้ฟังว่างามเลิศเลอเพียงใด เพื่อนภิกษุพอได้ฟังก็บังเกิดความรักนางขึ้นมาทั้งๆ ที่ยังไม่เคยเห็นหน้า ลืมไปเลยว่าตนเป็นพระ คิดว่าเราไปดูนางด้วยตนเองดีกว่า อยากเห็นนางจังเลย จึงบอกจำนวนพรรษาของตนกับภิกษุรูปนั้น แล้วถามว่าวันไหนจะถึงวาระที่ตนจะไปบิณฑบาตบ้านนางได้

ภิกษุผู้มาเยือนนับพรรษาแล้วบอกว่า “พรุ่งนี้ก็ได้ ถ้าท่านปรารถนาจะไป ท่านต้องเป็นผู้นำสงฆ์ในหมู่ภิกษุรวม ๘ รูปนะ”

ภิกษุในที่นั้นเฝ้าเร่งวันเร่งคืนอยากให้อรุณโดยเร็ว เมื่ออรุณขึ้นแล้วจึงไปสมทบกับภิกษุอื่นรวมเป็น ๘ รูป เข้าไปคอยอยู่ในศาลาที่นางจัดเตรียมไว้ภายในเขตบ้านของนาง

แต่ปรากฏว่าเมื่อวานนี้ พอเหล่าพระภิกษุฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วกลับไปแล้ว นางสิริมาเกิดมีอาการป่วยกระทั่งลุกไม่ขึ้น นางจึงได้เปลื้องเครื่องประดับที่สวยงามออกแล้วนอนพักอยู่บนเตียง มาวันนี้หญิงรับใช้ของนางเห็นภิกษุมามากันครบก็เลยไปรายงานให้ทราบ

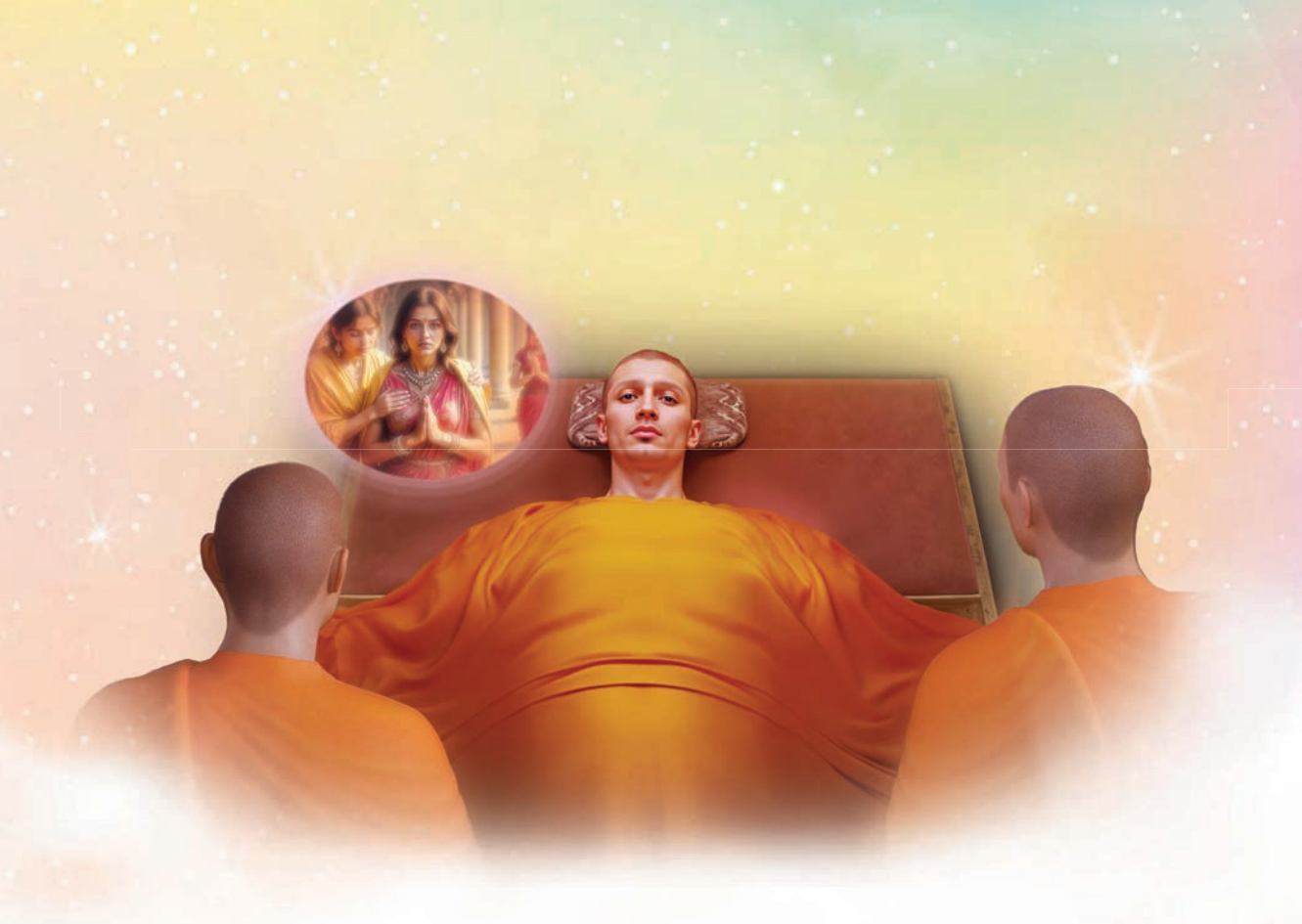
นางสิริมาไม่สามารถออกไปรับบาตรแล้วนิมนต์ให้หนึ่ง และถวายภัตตาหารให้ฉันด้วยมือตนเองได้ จึงสั่งหญิงรับใช้ว่า “พวกเธอจงรับบาตรแล้วนิมนต์ให้ท่านหนึ่ง ให้ท่านดื่มข้าวยาคุ ถวายขนมและผลไม้ จากนั้นจงบรรจุภัตตาหารให้เต็มบาตร แล้วช่วยถวายแทนฉันหน่อยเถิด เพราะวันนี้ฉันไม่ค่อยสบาย ไม่มีแรงเลย”

หญิงรับใช้บอกว่า “ได้ค่ะ คุณแม่” แล้วนิมนต์ภิกษุทั้งหลายให้เข้ามาถวายข้าวยาคุให้ดื่ม ถวายขนมและผลไม้ เมื่อถึงเวลาก็จมบรรจุภัตตาหารให้เต็มบาตรแล้วถวายภิกษุทุกรูป เสร็จแล้วเข้าไปรายงานให้นางทราบ

นางสิริมาเองก็อยากเห็นพระ เพื่อจะได้ปลื้มใจเวลา
พระให้พร จึงบอกกับหญิงรับใช้ว่า “ช่วยพยุ่งฉันไปหน่อยเถอะ
ฉันจะไปไหว้พระคุณเจ้า” หญิงรับใช้ช่วยกันพยุ่งนางไปใกล้เหล่า
ภิกษุ นางไหว้ภิกษุเหล่านั้นด้วยร่างกายที่สั่นเทิ้มเพราะพิชไช้

ภิกษุรูปนั้นไม่ได้ตั้งใจมาบิณฑบาต แต่ตั้งใจจะมาดู
เจ้าของภัตตาหาร พอได้เห็นนางเข้าถึงกับรำพึงในใจว่า ‘โอ้
นี่ขนาดเป็นไช้ยังสวยขนาดนี้ ถ้าไม่ป่วยจะสวยขนาดไหนหนอ’
คิดวนๆ อย่างนี้ ก็เลสที่มีอยู่ในตัวที่เคยสั่งสมเอาไว้หลายโกฏิกัป
ก็กำเริบขึ้นมา รู้สึกไม่อยากกลับวัดเลย แต่ก็จำต้องกลับ

ท่านอุ้มบาตรเดินกลับที่พัก ทุกย่างก้าวเดินก็พรว่ำเพื่อแต่นางสิริมา พอไปถึงที่พักก็ไม่สามารถฉันภัตตาหารได้ เห็นแต่นางนาง จึงเอาบาตรวางไว้ข้างเตียง ปูจีวรแล้วก็นอนเพื่อยุ “สิริมา สิริมา” เพื่อนภิกษุก็เข้าไปถาม “ท่าน ทำไมไม่ฉันล่ะ ฉันเถอะ เตียวมันจะหมดเวลาฉันนะ” ส่วนภิกษุนั้นก็ตาค้างมองเพดาน ในใจมีแต่ภาพนางสิริมา แม้เพื่อนภิกษุเฝ้าอ่อนวอนให้ฉันและถามไถ่อาการ “ท่านเป็นอะไร บอกหน่อยเถอะ” แต่ก็ไม่สำเร็จ ภิกษุนั้นไม่ตอบและไม่อาจฉันภัตตาหารได้เพราะเฝ้าคิดถึงแต่นางสิริมา